

Dobra sodba.

Skopuh je izgubil mošnjo, v kateri je bilo 800 srebrnikov. Dal je razglasiti, da bode prepustil tistemu, ki mu vrne mošnjo z denarjem, iz nje 100 srebrnikov.

Mošnjo je našel berač in je slišal tudi razglasitev. Ker je bil pošten, je takoj poiškal skopuha in mu je izročil denar.

Skopuh je preštel srebrnike in žal mu je bilo, da bi moral obljubljenih 100 dati beraču. Zato je nekoliko pomišljal in je rekel:

»Bilo je v mošnji 9 sto srebrnikov. Kakor vidim, si si svoje plačilo že vzel, ker jih je tu samo še 800.«

Berač je bil v začetku presenečen, potem pa jezen. Zaman je zatrjeval, da ni vzel niti enega izmed srebrnikov in da je vrnil mošnjo prav tako, kakršno je našel. Ko to vse vkup ni nič zaleгло, je šel do sodnika.

Tja je moral priti tudi skopuh. Prisegel je, ker ga je omamila pohlep po denarju, da je bilo v mošnji 900 srebrnikov in da si je berač sigurno svoje plačilo že vzel. Berač je seveda po svoje trdil, da ni vzel iz mošnje prav nič.

Nato je sodnik razsodil:

»Očividno torej ta mošnja ni prava. Zato bo treba čakati, da se najde prava mošnja, v kateri bo baš 900 srebrnikov.«

Nato je povedal skopuhu: »Vi čakajte, da se bode našla prava mošnja, kajti ta-le ne more biti Vaša!«

Beraču pa je velel: »Ti pa vzemi to mošnjo in jo prinesi še le tedaj, ko se bode kdo našel, ki bo prisegel, da je izgubil tako, v kateri je bilo 900 srebrnikov.«

Hiter odgovor

Učitelj: »Ali mi more kdo povedati primer za to, da je mačka hinavska?«

Tone: »Da, jaz! Mačka je hinavska, ker se včasih izdaja za zajčjo pečenko.«

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

»Dosti, dragi moj«, ga je zavrnila vila. »Da je lutka tako velika, to je za to, ker so se tvoje želje in tvoja zavist povečale. Za sedaj nama je dovolj razgovora.« Na te besede se je s svojo povorko zopet vrnila v sito mišjo luknjo.

Drugega dne je postavil Peter tisto lutko v svoje izložbeno okno. Mnogo ljudi si jo je ogledovalo, ali nihče ni mislil na to, da bi jo kupil.

V tem času se je razvijala zlatarjeva delavnica čimdalje bolj. Načelnik in njegovi znanci so prinesli Antonu toliko dela, da mu je komaj bil kos. Peter je radi tega postal tako nevoščljiv, da ne bi bil mogel na noben način prodati svoje lutke, če ne bi bil Anton nagloma obolel. Tedaj se mu je zavist malo zmanjšala.

Lutko je kupil neki trgovec z jadrji za jadrenice. Obesil jo je nad vrati svoje prodajalne kot znamenje. Tak je bil v stari dobi običaj.

Prav poceni je prišel do lutke. Samo par dinarjev je plačal zanjo. Pa izposloval je pri združnem načelniku, naj priredi slavnost s pojedino v čast Petru Zavidčiču, na katero je bil seveda povabljen tudi Peter sam.

Na slavnosti je bil Peter zelo dobre volje. Vse mu je šlo v slast, in to tem bolj, ker je ležal bedni Anton bolan v svoji sobi in ni smel razen zdravil nič drugega zauživati.

Slavnost se je nadaljevala globoko v noč. Peter se je toliko napil, da so ga morali služabniki kakor mrtveca nesti do njegove hiše. Govorilo se je, da so ga ljudje na trgu silno zasmehovali.

Preden završim tole oglavje, vam morem reči, da je Anton kmalu okreval in da ga je načelnik posetil vsak dan. In ko je mogel že pomalo vstajati s postelje, je prispel načelnik s svojo hčerko Elizabeto. To je pripomoglo, da je Anton še hitreje okreval.

Peter pa je imel sedaj še več razloga, da ga je mučila črna zavist.

* * *

III.

Peter je izdajal mnogo denarja, ker je hotel, da bi se o njem govorilo. Da, govorilo se je o njem, ker je bil smešen in so se mu sosede posmehovali. Oblačil se je po najnovejši modi, ki je bila prav čudna. Okoli vrata je nosil nekaj ogromen ovratnik, radi česa je bil videti strašno neumen. Na nogah je imel čevlje s šilastim koncem, nogavice pa so morale biti za vsako nogo različne barve. Navadni in resni ljudje se niso mogli dovolj nasmejati, če so ga srečali na ulici.

Nekoč se je hotel malce voziti po reki. Poklical je čolnarja in je sedel v njegov čoln. Morda veste, da so taki ljudje zelo zavzeti za šale. Drugi čolnarji so marsikaj smešnega iznesli, kar je šlo na Petrov račun. Ko je priplul čoln čez reko, se je Peter začudil, ko je zahteval čolnar za prevoz nerazmerno veliko svoto. Ali ta mu je pojasnil, da velika gospoda, kakor je on, vselej toliko plačuje. Petru je bilo tako laskanje prav po volji, zato je izvil mošnjo in je plačal.

Oh, neumnež! Ni čul, kako se mu je čolnar smejal za hrbtom. To je vedno tako: Ljudje, ki se kažejo to, kar niso, so zmerom zasmehovani in prevarani.

Dalje sledi.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

49. Pred Miška prileti lastavica.

Ubogí Miško beži kakor znorel, samo da bi bil brž preko praga domače hiše. Toľko se je že upehal, da mora postati. Sede na hľad ter si briše potne srage s čela. Prileti lastavica in mu pošepne, da ga preganja orjak.

50. Še eden prijatelj.

Miško skoči po koncu in se spusti v beg. Naenkrat postoji, ker je zašel. Znašel se je na pašniku. Tuka se je pasel konj Živko. Miško mu potoži svoje gorje in Živko mu reče: »Miško! Skoči mi na hrbte! Orjak me ne bo dohitel.«

(Dalje sledi.)